

РЕШЕНИЕ

№ 4074

гр. София, 21.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 02.06.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **2191** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Образувано е на основание изпратена от СДВР жалба от М. В. С. против Решение № 513000-9868/19.02.2021 г. на Директора на СДВР, с което се отказва предоставяне на достъп до обществена информация по заявление № 5130004-5/08.02.2021 г. В жалбата и в съдебно заседание, чрез процесуалния представител адв. С. П. се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорения акт, поради което се иска неговата отмяна. Оспорващият счита за неправилни доводите на ответника, мотивирали го да постанови оспорения отказ, а именно, че информацията не е от обществен интерес и че същата съдържа лични данни. Твърди, че исканата от жалбоподателя информация е от обществен интерес, тъй като с укриването на план-разстановките от страна на СДВР е нарушено правото на свободно придвижване по време на протестите на 02.09.2020 г. и на 22.09.2020 г. Претендира присъждането на разноски.

Ответникът Директора на СДВР, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. П. в представен писмен отговор и в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Счита, че издадения административен акт е законосъобразен и не са налице основания за неговата отмяна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

СГП не е взела участие в производството.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от

образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Административното производство е образувано по заявление от 24.09.2020 г. на М. В. С., адресирано до Министъра на вътрешните работи. На основание чл.32 ЗДОИ с писмо на Директора на дирекция „Правно-нормативна дейност“ - МВР заявлението е изпратено на Директора на СДВР за разглеждане в частта му по т. 2, в която е заявен достъп до следната информация: “Заповедите и разстановките, по които са проведени полицейските операции по охрана на протестите от: 2.1./ 02.09.2020 г. (План-разстановка на силите и средствата от МВР с рег.№ 513р-72957/ 01.09.2020 г.); и 2.2./ от 22.09.2020 г. – аналогични документи.”.

Административното производство е приключило с постановяване на оспорения в настоящото производство отказ рег. №513000-9868 от 19.02.2021 г. на Директора на Столичната дирекция на вътрешните работи. Същият е мотивиран с това, че търсената обществена информация не отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 ЗДОИ, тъй като няма характер на такава, свързана с обществения живот на страната и същата не се търси за съставяне на собствено мнение относно задължените по ЗДОИ субекти. Посочено е че в случая не е налице надделяващ обществен интерес. Освен това същата съдържа лични данни, при което разпоредбите на ЗДОИ са неприложими за предоставянето ѝ съгласно чл.2, ал.5 ЗДОИ, както и че СДВР не се явява задължен субект за предоставянето ѝ по смисъла на чл.4, ал.1 ЗДОИ, тъй като е предвиден специален ред – този по АПК, доколкото според ответника заявителят иска да получи информацията за оспорване законосъобразността на предприетите от СДВР действия и съответствията им с чл.7 ЗСММ. Решението е изпратено на заявителя на 22.02.2021 г., като няма данни кога е получено от същия.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА, като подадена в срок, от надлежна страна, адресат на неблагоприятен за нея индивидуален административен акт по смисъла на чл.28, ал.2 ЗДОИ, подлежащ на съдебен контрол по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл. 40 ЗДОИ. Няма данни кога оспорваният е уведомен за оспореното решение, но доколкото същото му е изпратено на 22.02.2021 г., а жалбата е постъпила при ответника на 25.02.2021 г. следва извода, че е спазен срока по чл.149, ал.1 АПК. Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Оспореното решение е издадено от компетентен административен орган - "задължен субект" по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ. Обществените отношения, свързани с правото на достъп до обществена информация са уредени в ЗДОИ. Редът и условията за предоставяне на достъп до обществена информация са подробно регламентирани в глава III на ЗДОИ. В чл.28, ал.1 от ЗДОИ е установено изрично задължение на субектите по чл.3 да разгледат подадените до тях заявления за достъп до търсената информация, като това задължение е скрепено със срок - не по-късно от 14 дни след датата на регистриране на заявлението. Съгласно, ал.2 на чл.28 ЗДОИ в определения от закона срок органите или изрично определени от тях лица вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация, за което уведомяват писмено заявителя. В случая заявлението е постъпило при ответника на 08.02.2021 г., като същият се е произнесъл по него на

19.02.2021 г.

По силата на чл.38 ЗДОИ административният орган е задължен в решението си за отказ за предоставяне на обществена информация да посочи правното и фактическо основание за отказ по този закон, при наличие на изпълнена процедура по глава Трета от закона (чл. 24 и сл.). Нарушаването на така установената в закона форма и съдържание на произнасянето на задължения по закона субект по отправено до него искане за достъп до обществена информация представлява нарушение по чл.146, т.2 АПК. В настоящия случай, в оспорения административен акт липсва посочване на правното основание за постановяването му. Не е посочена нито една от визираните в чл.13, ал.2 ЗДОИ хипотези на ограничаване на правото на достъп до обществена информация, нито е посочено някое от установените в чл. 37 от ЗДОИ основания за отказ. Като фактическо основание административният орган се е задоволил единствено да посочи, че търсената информация не е свързана с обществения живот на страната и не се търси за съставяне на собствено мнение относно задължените по ЗДОИ субекти, отнася се до лични данни и съществува друг ред за предоставянето ѝ - този по АПК. Също така, в мотивната част на оспореното решение липсват мотиви за наличието или липсата на надделяващ обществен интерес, съгласно установената в чл.13, ал.4 от ЗДОИ забрана за ограничаване на правото на достъп до служебна обществена информация при наличието на надделяващ обществен интерес.

Липсата на изложени мотиви в изтъкнатата насока възпрепятства упражняването на съдебен контрол за законосъобразност на оспореното решение по отношение на забрана по чл.13, ал.4 ЗДОИ. Това нарушение по същността си представлява самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ, тъй като от една страна ограничава правото на защита на неговия адресат, а от друга възпрепятства осъществяването на съдебния контрол за законосъобразност.

По отношение на съответствието на оспорения акт с материалния закон следва да се посочи, че ЗДОИ регламентира един от правните способи за упражняване на конституционното право на достъп до информация. В чл.2, ал.1 от ЗДОИ законодателят е дал легална дефиниция на понятието обществена информация, достъпът до която законът регламентира. Именно по отношение на тази информация законодателят е вменил изричното задължение на задължените, по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ правни субекти, какъвто е и ответникът, да я предоставят. Легалната дефиницията на понятието "обществена информация" е дадена в разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ, съгласно която обществена информация по смисъла на този закон е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Съгласно цитираното определение в обхвата на "обществена информация" по смисъла на ЗДОИ попадат всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. Съгласно чл.9 от ЗДОИ обществената информация е официална и служебна, като според разпоредбата на чл.10 от ЗДОИ официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия, а съгласно чл.11 ЗДОИ служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и техните администрации. С оглед на тези легални определения настоящият съдебен състав намира, че

информацията, по отношение на която е постановен отказ за предоставяне, е служебна по своя характер, тъй като е свързана с дейността на СДВР като орган по охрана на обществения ред и действията на неговите служители при упражняване на законовите им правомощия, респ. ангажиране на дисциплинарната им отговорност при неизпълнението и/или превишаването им.

Разбира се, ЗДОИ не е средство за получаване на всякаква информация от държавните органи. Член 4, ал.1 от ЗДОИ определя, че законът се прилага тогава, когато в друг закон не е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. В настоящия случай не се установява от данните по делото да е налице друг специален ред за достъп до исканата информация, дерогиращ приложимостта на нормите на ЗДОИ. Необосновани са изводите на ответника, че заявителят иска да получи информацията за оспорване законосъобразността на предприетите от СДВР действия и съответствията им с чл.7 ЗСММ. Твърдения в тази насока в заявлението не се съдържат. Следователно неправилно е прието, че редът за достъп до исканата информация е този по АПК.

Съгласно чл.13, ал.1 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен, като в ал.2 са предвидени случаите, при които достъпът до такава информация може да бъде ограничен: 1. информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение /мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации/; 2. информацията съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях и е подготвена от администрациите на съответните органи. Съдът приема, че исканата в настоящия случай информация не попада в нито една от хипотезите на ал.2 на чл.13 ЗДОИ. Но дори да попадеше в някоя от тях, то разпоредбата на ал.4 предвижда, че достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес. Наличието на надделяващият обществен интерес е дефинирано в §1, т.6 от Допълнителните разпоредби на ЗДОИ – когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл.3 ЗДОИ. В настоящия случай, следва да се приеме, че тъй като чрез исканата информация заявителят може да си състави мнение относно законосъобразното упражняване от Директора на СДВР на дадената му от закона власт, в случая е налице надделяващ обществен интерес, който дерогира ограничението на достъпа. Преценката за наличието/липсата на надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл.13, ал.4, ЗДОИ, поради което и същата е в тежест на административния орган, съобразно принципа за служебното начало и задължението му за изясняване на фактите и обстоятелствата, съобразно текста на чл.35 от АПК. Видно от съдържанието на решението, в случая административният орган не е изложил мотиви в тази насока.

В настоящия случай, съдът намира, че поисканата от оспорващия информация отговаря на законовото определение за обществена информация, тъй като с получаването ѝ заявителят ще си създаде мнение относно дейността на задължения субект във връзка с отчетността пред гражданите, с оглед на което обществото да може да си направи обоснован извод за това дали СДВР спазва законовите изисквания за защита на гражданските права и свободи (каквото е правото на мирен протест) и дали правилно се осъществява превенцията на хулигански прояви и ескалация на протеста, и по-специално дали СДВР спазва заповедите и разстановките за

провеждане на полицейските операции при охрана на протестите от 02.09.2020 г. и от 22.09.2020 г.

Квалифицирането на исканата информация като обществена е достатъчно основание за възникване на задължението на ответника, при спазване на принципите, прогласени в нормата на чл.6 ЗДОИ, да осигури достъп на заявителя до нея. Противно на изложеното в оспорения отказ търсената обществена информация отговаря на изискванията на чл.2, ал.1 ЗДОИ. Същата безспорно е свързана с обществения живот на страната и посредством нея търсеция достъпа може да си състави собствено мнение относно дейността на СДВР по защита на правата и свободите на гражданите, противодействие на престъпността, защита на националната сигурност, опазване на обществения ред и пожарна безопасност и защита на населението по ЗМВР.

Според мотивите на оспореното решение едно от основанията за постановяване на отказа според задълженият субект е наличие на ограничението по чл.2, ал.5 ЗДОИ, отнасящо се до достъпа до лични данни. От формулираното в т.2 от заявлението искане за предоставя на достъп до обществена информация не може да се направи извод, че се отнася до лични данни на служители на СДВР, доколкото е поискан достъп до заповедите и разстановките, по които са проведени полицейските операции по охрана на протестите и план-разстановка на силите и средствата от МВР, които не са представени по делото от ответника и не може да се прецени дали съдържат лични данни. От съдържанието на заявлението обаче може да се направи извод, че исканата информация не се отнася до предоставянето на лични данни относно лицата, охранявали протестите, а до самата организация на тази дейност, да се прецени дали план-разстановките са съобразени с параметрите на зоните за сигурност по чл.7 от Закона за събранията, митингите и манифестациите. Предвид това и ако в исканата информация се съдържат лични данни, същите биха могли да бъдат заличени. Освен това липсват данни административният орган е изследвал предпоставките по чл.37, ал.1, т.2 ЗДОИ, засегнати ли са интересите на трети лица и дали те са обективирали изричен отказ от предоставянето ѝ, като съобрази разпоредбата на ал.2 на същия текст.

Предвид гореизложеното съдът намира, че в процесния случай не е било налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация на посочените от ответника основания. Заявлението отговаря на изискванията на ЗДОИ, безспорно е, че ответникът е задължен субект по смисъла на чл.3 ЗДОИ, а поисканата информация е обществена и подлежи на предоставяне от страна на ответника, който я съхранява. По изложените съображения ответникът не е следвало да отказва на посочените основания исканата от оспорващия информация, а е следвало да предостави достъп до същата, в случай, че не са налице някои от предпоставките за отказ по чл.37 ЗДОИ, която преценка следва да се извърши от ответника при новото произнасяне по заявлението и съответно да се мотивира.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК на оспорващия следва да се присъдят направените по делото разноски. От доказателствата по делото в тази насока е видно, че същият е заплатил държавна такса в размер на 10 лева и адвокатски хонорар в размер на 300 лева, платен в брой при депозиране на жалбата в съда при подписване на приложения по делото договор за правна защита и съдействие. Предвид това СДВР следва да бъде осъдена да заплати разноски в общ размер от 310 лева

Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд –

София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 513000-9868/ 19.02.2021 г. на Директора на СДВР, с което е отказано предоставянето на достъп до исканата със Заявление вх.№5130004-5/08.02.2021 г. по описа на СДВР обществена информация.

ИЗПРАЩА преписката на Директора на СДВР за произнасяне по заявление за достъп до обществена информация вх. №5130004-5/08.02.2021 г. по описа на СДВР, подадено от М. В. С., в 14-дневен срок от получаване на решението, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона..

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на М. В. С. от [населено място] деловодни разноски в размер на 310 /триста и десет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: